

Đánbà

TUAN PAO XUAT BAN NGAY THU SAU

NAM THU 6 = SO 250 = RA NGAY 14 JUILLET 1944
Toa - Soan và Tri - Su 76, Rue Wiéle Hanoï - Tél. 479

MỖI SỐ ĐA MANG 7.00
sáu tháng 8.00
một năm 15.00
0\$35 CHÍNH-PHỤ
GẤP ĐÔI.
H.H.
HƯ - TỬ VÀ NGÂN-
HIẾU X N GỬ VỀ
La DIRECTRICE du
TUAN PAO
ĐÁN - BÀ
76, Wiéle - Hanoï

24230/2

NGUỒI bạn gái tôi là một thiếu phụ trẻ, đẹp, đã có 1 con gái. Bạn tôi ở với chồng ở Hanoi, còn đứa nhỏ thì ở nhà quê với bà nội nó. Một hôm bà nội nó nhắn tôi qua nhà bạn tôi báo cho biết tin con bạn tôi ốm. Tôi đến.

— Chị ạ ? Có một việc cần lắm.

Bạn tôi đang nằm xem tờ báo bỗng ngừng nhìn tôi :

— Cái gì thế chị ?

— Cháu ở nhà mệt. Cụ nhắn lên báo tin cho chị biết và bảo chị mua thuốc gửi về.

Bạn tôi về mặt thản nhiên :

— À, có thể mà chị làm tôi hết hồn !

Rồi bạn tôi mời tôi ngồi chơi, nói qua những chuyện khác, khiến tôi phải ngạc nhiên rồi sốt ruột, ngắt câu chuyện của bạn :

— Thế chị nhớ mai đi mua thuốc sớm rồi mang về cho cháu nhé !

Bạn tôi cười :

— Việc ấy chị làm ơn giúp em.

Tôi lại phải ngạc nhiên một lần nữa :

— Chị bảo giúp chị cái gì ?

— Mai chị lên « pharmacie » mua thuốc hộ em rồi gửi về hộ em cho cháu.

— ... ?

— Vì em không quen dậy sớm, chị ạ, em xin thử thật cùng chị như thế !

Ồi ! Thì ra cô bạn trẻ của tôi đã có con mà vẫn chưa phải là một người mẹ. Một người mẹ không thể có một cái thái độ thản-nhiên như thế khi nghe tin con ốm. Một người mẹ không thể chỉ vì tính ngủ muộn mà từ chối việc thuốc thang săn sóc cho con.

(xem trang 11)

đề bài tri cho
CUỘC ĐÒI

HỒ! — Cho- mẹ, anh, em ruồi thịt lâu mất cả. Hy-vọng ở với chồng thì thân ái, em bị chồng tình phụ từ sau khi lấy chồng được ba tháng. Có nhiên là không phải lỗi tại em vì lúc nào em cũng nghĩ hết cách chiều chuộng chàng, song chàng chỉ lêu lổng hết nhân tình này đến nhân tình khác, chẳng bao giờ nghĩ tới em cả. Em buồn quá nhưng được một an ủi, Em là có mạng và ngày nay em vừa mới sinh cháu, cháu ngoan ngoãn lắm, nhưng bà ơi, một người đàn bà trẻ tuổi không thể chỉ sống vì con được, vì nhất là khi cũ người chồng — nguồn hạnh phúc chính của mình — lại cứ trêu trọc mình thì mình còn chịu làm sau nữa?

Đã thế chồng em lại tỏ ra người vô lương tâm quá lắm. Vợ đẻ mửa, vợ ốm mửa, đến con là gần đây năm mà cũng chỉ được bỏ bú có một lần, Em buồn lắm, buồn héo hắt cả người có lẽ chết mất,

Em có nên đem con đi ở một nơi xa xôi buồn bán lần hội nuôi nhau không?

CHUYỆN RIÊNG

TRÁ LỜI. — Nền lắm. Ở cảnh bà cách đó là một cách giải thoát hơn cả. Xa chồng có nhiên bà cũng có lúc mình tủi phận mình, mình thấy mình hèn quách trông trái, nhưng mình đã tránh được biết bao những việc ngang tai ngang mắt ở ngay cạnh mình! Bà lại còn được trường hợp đặc biệt là bà còn có vốn để buôn bán và bà lại biết buôn bán! Biết bao bạn gái đương ở trong cảnh huống bà mà đánh phẫn cứ ở để chết héo chết mòn vì các bạn ấy chỉ có hai bàn tay trắng vụng về.

Đành rằng cảnh bà cũng đáng thương nhưng biết làm sao bây giờ, vì cả đám thanh-niên ngày nay phần đông lêu lổng chơi bời thế đó. Họ không có một quan niệm gì về tình ái vì gia đình cả. Họ chỉ đi tìm những sự khoái-lạc để tiện. Họ nhiệm ngay lấy cái tính chóng chán, thay vợ như thay áo lột mình, rồi dần dần họ sẽ xa ngã hẳn để rơi vào cái hồ truy-lạc. Lúc đã hết cả tuổi thanh niên rồi hoặc bị xã hội hắt hủi, cơm không có ăn áo không có mặc họ mới trở về với mình — ấy là cũng mong thế — thì họ đã là một phê nhân, có bệnh

cả ở thể xác lẫn tinh thần. lúc ấy họ chỉ sống báo cô vào 2 bàn tay dăm của mình thôi.

Vậy tưởng buồn về họ thì nên buồn chứ khi biết họ thế mà lại chỉ sống về họ thì cũng khi ngu. Bà hãy gắng sức tấn tảo để gây cơ đồ, gắng sức trông nom săn sóc con thì cậu con bà đó, chính là hạnh phúc và lẽ sống duy-nhất của bà bây giờ vậy.

CÔ NGỌC (Vinh). — Còn con gái nên có vốn riêng lắm. Nếu tự mình gây được thì còn gì bằng!

Bà DƯƠNG (Bắc-ninh). — Hết sức vâng lời bỏ mẹ chồng, từ bỏ với họ nhà chồng, khoa hồng đại lượng với kẻ dưng như thế cũng đã một người dâu hiền rồi. Không trả lời thư riêng vì không có 0\$30 tem.

CÔ VÔ - DANH (Vientiane). — một người mà cô chớ là một thanh cao, là đáng làm người lý tưởng của cô mà chỉ vì đồng tiền nữ thay lòng đổi dạ thì còn thanh cao nổi gì! Mà mỗi tình ấy cũng chẳng nên tiếc.

ÁO CƯỚI

của các cô và

ÁO DUY TIỆC

của các bà quý phái

ĐỀU MAY Ở HIỆU

LÊ - TÂM

30. Arm. Rousseau

— HANOI —

(Phố Lò Đúc)

Quê-Lâm

N° 6, Rue de la Lague
(PHỐ CHÁ CÁ) HÀ NỘI

La một niều giày phụ nữ được nhiều tin nhiệm của quý bà, quý cô, vì kiểu đẹp và tốt nhất không tẩu sanh kịp.

Bản hiệu mới chế ra nhiều kiểu Sandales mùa nực để đi xe đạp rất bền và nhẹ giá tiền 0000 phải chăng, 0000

NƯỚC TRONG NGUỒN

TRUYỆN DÀI CỦA THU-THU — (XEM Đ. B. TỪ SỐ 225)

Một lần nữa giáo sư dục giọng đã có vẻ gắt :

— Ô mắt thì giờ biết bao với đám con nít này !

Vội vàng bọn sinh viên ùn ùn xúm quanh bàn mổ. Phương tiến lên trước, không lúc nào tinh thần năng vững vàng và bình tĩnh như thế, tuy nhiên nó vẫn có đôi chút hồi hộp của sự đợi chờ một cái gì rất mới mẻ, rất tò mò...
..... (1)

Nhưng cái cảm giác ghi sâu nhất trong tâm trí Phương sau những buổi học về phẫu giải phẫu cơ thể là sự thần phục ngạc nhiên ! Tất cả những điều Phương đã học ở ban tiểu học, trung học về cơ thể con người đều là những sơ lược, nông cạn mà thôi. Đến đây Phương mới có cảm giác rằng mình vào sâu tận cùng của sự bí mật của cơ thể con người. Sự bí mật ấy thực ra được phân tích tỉ mỉ từng bộ phận, từng tế bào chân răng không còn vẻ gì là bí mật nữa, nhưng nó vẫn có tất cả những quyền rũ của một sự bí mật bởi những kỳ sảo, những tính vi những phức tạp chứa chắt ở đây. Bằng hoàng trong sự thần phục, Phương không tin rằng sự tạo thành cơ thể là do một cái luật tự nhiên, vô tri. Nàng thấy trong vòng việc tạo thành đây cơ sảo đó phải có một bàn tay rất huyền diệu một bàn tay tự biết công việc mình làm. Lờ mờ trong óc Phương đã nảy ra ý tin tưởng có một đấng Tạo hóa mà cái công trình tạo tác kỳ diệu nhất là cơ thể con người !

Cái sự đồng loạt, giống

nhau của tất cả các cơ thể loài người đối với Phương không phải là một chứng cứ điểm chỉ trí sáng kiến eo hẹp của Tạo hóa Trái lại, Phương thấy sự đó càng bày tỏ một sức kiến nhẫn không hề nản một trí tuệ là không hề sợ sót của đấng Tạo Hóa trong một công việc hăng loạt đều đều, lờ lững tự bao lâu để vĩnh viễn không biết đến tạo giờ ngừng...

Cùng với lòng khâm phục cái tài kỳ diệu của Tạo Hóa, Phương sinh ra lòng ái mộ ngay chính cái công trình của Người. Những người sinh hoạt quanh Phương, Phương mến yêu không phải chỉ bởi những tình cảm thông thường. Bây giờ Phương yêu như yêu một bức tranh vì nó là công trình sáng tạo của một họa sĩ thiên tài... Và lòng yêu giàu dạt tự nhiên tới lòng nâng niu để gìn giữ cho bền, tới trí tuôn luôn suy nghiệm để khám phá thêm ra vẻ đẹp nét hay...

Mỗi buổi học, mỗi giờ săn sóc bên mình các bệnh nhân càng khiến Phương nhận thức rõ rệt những mối cảm tiêm tưng đó ! Trong lòng Phương hình như luôn luôn có sự thích ý có sự hân hoan trước một cõi bí mật bao la dần dần hé mở, nó làm giúp tất cả những tình thương ủy mị, Phương thường tự hỏi không biết các bạn mình có cảm như thế chăng, hay chỉ riêng mình mới có những tư tưởng ngộ nghĩnh đó ! Ý nghĩ rằng mình khác với mọi người làm cho Phương không dám ngộ tâm tẻ với ai ! Bên ngoài nàng cũng phải chia sẻ sự rụt rè, sự kinh tởm hoặc sự lảng ra bộ thần nhiên của các bạn. Nhưng với Mỹ, Phương thấy làm như thể nàng đã giải đôi. Tại làm sao không truyền cho Mỹ sự ham thích hân hoan của nàng ! Với cái ý định ấy Phương nhận ngay ra sự trái ngược là chính Mỹ xưa kia đã làm vững lòng tin tưởng của Phương, vậy mà bây giờ Phương lại phải giữ vững lòng tin tưởng và kiên nhẫn của Mỹ : cho hay lòng tin tưởng cũng là một cái gì rất mềm yếu quý, một thoáng gió một hạt bụi cũng có thể lung lay. Nhưng trong thâm tâm Phương, Phương tự tin rằng ở nàng lòng tin tưởng đã bền vững là chắc chắn cũng như đôi bàn tay nàng khi tập sự rạch vào sọc chột không có một cử chỉ sai chệch, run rẩy.

(1) Vì một lẽ riêng, phải bỏ cách quãng mất một đoạn chuyện xin các bạn đọc tượng cho. (Còn nữa)

**QUÝ BÀ !
QUÝ CÔ ! MUỐN CÓ**

**Giấy tốt, đẹp
bền và dễ đi,
không đau rách lộp
xin mời lại hiệu**

Quê-Hiên

36, Phố Hàng Bò, 36

HANOI

SẼ ĐƯỢC NHƯ Ý

Mặc gì trong mùa hè này

Mùa hè năm nay những hàng ngoại hóa mới lạ không có mấy. Phải chăng vì thế nên những hàng vân trơn, hoa, the, lụa nội hóa của ta được thịnh hành?

Một lẽ nữa, mọi năm tơ lụa hạ, cái áo lụa nội hóa chẳng đáng bao, làm những người lịch sự hay đánh giá về đẹp một chiếc áo tùy theo tiền của nó, ngại ngại không muốn mặc theo lụa nội hóa lúc ra đường phố. Năm nay một chiếc áo lụa cũng ngang giá với một chiếc áo hàng « bom bay », sự ấy đã làm cho các bà lịch sự có tính thiên nói trên hết ngàn ngữ. Kể ra cứ nguyên cái giá trị độc lập của nó, nó cũng đã đáng được ra chuộng rồi và đã được coi như là một chiếc áo bình thường không quý giá lắm, không soang sinh quá, nhưng không thể không có được về mùa hè.

Cái mẫu ngà man mát của nó cho người một vẻ thanh tú đặc biệt. Nhưng mặc nó, các bạn không nên trang điểm lòe loẹt quá như khi mặc áo hàng ngoại hóa các mẫu: Phần son phơn phớt ra vẻ cô gái á-lông thủy mị mới thực thích hợp với nó. Tôi thấy nhiều bạn còn nhuộm nó thành màu. Song hàng lụa nội hóa màu, thực không đẹp chút

nào, màu cứ sù đi và không đều, chỗ thâm chỗ nhạt, thành từng thớ mặc dầu các bạn đã đưa cho những hiệu nhuộm tội tàn nhuộm hộ. Vậy mặc lụa trơn chỉ nên chú ý ngà là hơn cả.

Áo lụa mặc được ban ngày nhưng nó thiếu hẳn cái điều kiện chính để làm chiếc áo mặc tối là sự bóng bẩy. Và màu ngà của nó, ban ngày thì đẹp nhưng dưới ánh đèn bị át đi, nó dễ lẫn với màu trắng nhờ nhờ.

CẢI CHÍNH THƠ

Trong bài thơ Chiều Vê của NGÂN-GIANG đăng số báo 248, « Hoa lan rụng trắng sân đình » nhưng nhầm ra là « hoa tàn »

Trong bài thơ Đồi chút duyên của HẠNH-CÂN đăng số 249, vừa rồi, câu: « Chong đèn đợi sáng những đêm thâu » nhưng nhầm ra là « Không đèn .. » vậy xin cải chính. T. B. Đ. B.

Buổi tối mùa nực các bạn nên mặc hàng trắng tinh hoặc các màu, song kỵ nhất màu vàng và gạch non cũng bởi lẽ ánh đèn dễ nuốt những màu ấy lắm. Mặc hàng trắng, các bạn nên tránh những hàng bóng nhảy như « satin », chỉ nên mặc hàng bóng mờ hoặc hàng nào có vẻ lông bông ồng á như « voile », « crêpe georgette ». Còn về kiểu áo cũng lại nên chọn kiểu dân dị là hơn cả. Bạn nào có cái cổ đẹp thì đừng may cổ cao, nên bó cổ đi mà viên tròn.

Chiếc áo hàng lụa hay hàng thường, màu trắng càng thêm duyên nếu bạn chịu khó khâu vòng quanh cái cổ viên tròn một hàng hoa lam châm các màu theo lối « point noué ».

Cái một áo dài cụt tay thực đáng công kích lắm. Trông trơ trẽn vô cùng.

Còn một điều nữa nên nói là về mùa nực này các bạn không nên đeo những đồ nữ trang công kênh: kiềng chạm, vòng, xuyến. Để cổ tay chơn hoặc đeo ở cổ một sợi giây chuyền mong manh, hay một chuỗi hạt ngọc là lịch sự hơn cả.

CÔ THÚY

Tanh-niên hợp-nhất
chứ không độc-nhất

ĐÃ CÓ BÁN

GIA 6 \$ 50

LÀM BẾP GIỎI

CỦA A VÂN - ĐÀI

Có ngót 1000 món ăn khác nhau
và nhiều thực đơn thay đổi.

IN BẢNG GIẤY TÂY

Sách in có hạn, ai mua nên giữ trước — Tiền cước 1 \$ 20

thư và man-
dat để cho:

Mme Đào-Thị-Minh

118, Duvalier
— HANOI —

ÔNG VŨ TRỌNG-CAN

ONG Vũ trọng Can đã từ trần ngày 10 Juin vừa rồi; ông mất về bệnh thương hàn.

Ông sinh ở làng An - thái (Bưởi) và cũng ở đây ông an nghỉ giấc ngàn năm.

Năm 1936, bằng tờ Bắc Hà, ông bước chân vào làng văn. Ông viết truyện ngắn và kịch ngắn. Ông được người ta để ý ngay về bài kịch ngắn « Như rứa thì nhảm ». Bài kịch này báo Bắc Hà vừa mới đăng được hơn một tuần thì tuần báo Ngày Nay sò đặc biệt về Trung, Nam, Bắc cũng thấy có in. Báo Ngày Nay đăng sau mà không thấy chưa là trích ở Bắc Hà nên có cuộc bút chiến giữa hai tờ báo ấy. Nhờ ở cuộc bút chiến này ba chữ Vũ trọng Can bắt đầu được nhiều người chú ý.

Tiếp đó ông viết « Người liên lạc », do báo Bắc Hà xuất bản thành một sô phụ-trương. Kịch này in xong được ngay mấy hội thiện ở Hà Thành xin diễn và trong Nam ông Claude Bourrin đem diễn hết Nam kỳ rồi Trung kỳ và Bắc kỳ.

Năm 1937 ông soạn vở kịch « Cái vạ », và sau kịch này đăng ở báo Ngày Nay.

Sau khi viết « Cái vạ », bỗng nhiên ông Can không viết kịch nữa ; ông quay sang làm báo và viết tiểu thuyết. Ông thôi tờ Bắc Hà, ông viết cho tờ Phụ Nữ của bà Nguyễn - thị - Thảo.

Sau tờ « Phụ Nữ » đình bản ông cùng ông Lê trang Kiều, ông Nguyễn Bính làm tờ « Tiểu Thuyết Thứ Năm » ; ở báo này

ông viết « Ngoại Tinh ». Và, từ đó tiểu thuyết của ông kéo tiếp ra đời : Ngoại Tinh, Nước mắt người đàn bà, Sự động cốn của đàn bà, Triết lý ái tình, Tang tóc, Người em sáu mộng, Trong mấy năm viết tiểu thuyết này thì ông có làm hai việc :

Năm 1938 : Ông vào Nam diễn thuyết.

Năm 1939 : Ông đứng chủ trương ban kịch « Nghệ - sĩ - đoàn ».

Cả hai việc ông làm đều thất bại.

Và thất bại một cách đau đớn. Ông liền nghỉ mọi việc.

Đến năm 1941 ông cùng ông Nguyễn Bính vào nam ở Huế.

Ở sông Hương tròn một năm trôi ông soạn « Linh hồn Phật giáo », và mấy tập truyện nhi đồng « Đông xu kể truyện mình » « Bà Trưng Nguyên »

và mấy vở kịch, vở xuất sắc nhất là « Cái tử chò ».

1942 ông về Hà Nội vào giữ dịp Ban kịch « Hà Nội » ra đời và khởi sự diễn ở Hải-Phòng, ông liền thành một nhân viên của ban kịch này cho tới đầu năm 1944.

Năm 1944 tháng Février ông cùng mấy nhân viên của ban kịch « Hà Nội » lập ra ban kịch Duy Nhất.

Tiệc thay ban kịch này chưa kịp hành động gì thì ông mất.

Từ năm 1936 đến 1944, chín năm trôi, ông sống chuyên tâm với nghề cầm bút với đủ cả vinh lẫn nhục của nghề.

Sự nghiệp của ông, về tiểu thuyết, cứ thực tình mà nói, thì không có gì. Những văn-phẩm ông viết ra đều chưa chín. Từ « Ngoại Tinh » đến « Người em sáu mộng » đều viên vông, hơi hợt, thiếu cá biệt rộng rãi chiều sâu. Bên trái thích đọc ông là vì cách hành văn của ông nó sống sủa tự nhiên và nhẹ nhàng.

Kịch ông viết có phương pháp, theo đúng luật lệ của kịch bản. Lời kịch ông viết rất có duyên. Những nhân vật kịch ông câu tạo đều đặc biệt ; nhất là « Cái tử chò » . Kịch này dài 3 màn, ông soạn theo lối cổ điển, nghĩa là theo sát luật « Tam duy nhất » : kịch hành động quanh vấn đề tử chò, cả ba màn đều xảy ra ở một chỗ, thời gian của kịch xảy ra chỉ trong vòng 24 giờ đồng hồ. (Xem tiếp trang 9)

Mùa hè năm nay

HÃY ĐỌC

CHƠI HÈ

ĐẶC-SAN VĂN-CHƯƠNG

Bài của :

Đào-Phi-Phụng, Tố-Liên, Trịnh-Tiên, Ngọc-Trân, Lê-Địch-Ngân, Trần-Thanh-Địch, Tố-Trại, Mộc-Lai, B. D. Ái-Mỹ.

Với một phụ-trương âm-nhạc của E. L. tính đến nay thuật 1580
Cửa gửi thư cho : M. Pau-Đào
8, RUE CUBIET - QU-NGHON

CÁC VAI :

HẢI : họa sĩ đã đứng tuổi.

VÂN : em gái Hải đã xuất giá.

**TRONG PHÒNG VẼ CỦA HẢI
MỘT BUỔI CHIỀU MỜ TỐI)**

HẢI — Vân đến chơi muộn, quá ! Giá lên sớm một tý nữa, anh sẽ chỉ cho Vân xem bức vẽ anh vừa vẽ xong.

VÂN. — Thì bây giờ anh cho Vân xem cũng được kia mà. Hay là anh vẽ xong đã đem bán mất rồi ?

HẢI (lắc đầu). — Bán thì không bán. Nhưng xem bây giờ thì bức vẽ thành ra không có màu sắc gì.

VÂN. — Vì thiếu ánh sáng có phải không anh ?

HẢI. — Thiếu mất một ít, nắng chiều. Bởi vì có một vệt bóng chiều soi vào bức sơn của anh thì bức sơn ấy mới có nghĩa.

VÂN (cười). — Anh nói Vân không hiểu.

HẢI. — Rồi Vân sẽ hiểu. Đây này, Vân ra đây anh chỉ cho Vân xem.

(Hai người cùng ra trước bức vẽ).

VÂN. — Anh vẽ cái chợ nhà quê ?

HẢI. — Đúng đây. Cái chợ nhà quê về buổi chiều, lúc mặt trời lặn.

VÂN. — Trông buồn quá, anh nhỉ ?

HẢI (mỉm cười, nhìn Vân). — Chợ chiều thì còn vui với ai. Vân có nhận thấy cái vệt bóng chiều soi vào những cái quán trông - trái lăm vằng cá những quán lêu ây ra không ?

VÂN (chăm chú ngắm bức vẽ). — Có, Vân nhận thấy nét bút của anh thần diệu quá. Quán chợ đã trông trái mà lại có vệt bóng chiều soi vào,

thành ra có được một cái gì thế lương quý. Lại mấy cái xóm gì hẻo lánh ở mãi xa xa thế kia ?

HẢI. — Những cái xóm đứng trơ vơ ấy tuy thế mà cần cho giá trị bức họa. Nó khiến người xem có một cảm giác buồn mang mang, buồn cho một cái gì trơ-trọi, cô liêu, một cái gì lẻ loi quá.

VÂN (ái ngại nhìn Hải). — Sao anh lại cứ thích vẽ những bức tranh buồn như thế ?

HẢI (mỉm cười). — Anh vẽ mãi những bức tranh vui rồi. Bây giờ anh thấy những bức tranh buồn hợp với lòng anh hơn. **(Trở bức tranh)** Những cái quán chợ này nói nhiều chuyện bằng mấy những lâu đài nguy nga kia đây, em ạ !

VÂN (lắc đầu). — Độ này anh làm sao ấy, anh nói em chẳng hiểu cái gì cả.

HẢI (cười to). — Em không hiểu là phải ! Em sung sướng với người chồng hiền, với một lũ con ngoan, em không hiểu là phải.

VÂN (ngạc nhiên nhìn anh). — Thế nghĩa là.....?

HẢI. — Thế nghĩa là...những người sung sướng phải hiểu những cái khỉc để hiểu hơn, mỹ mêu và đẹp đẽ hơn. Như thế mới là xứng-láng với hạnh-phúc mà họ được hưởng.

VÂN. — Vậy ra anh không sung sướng ?

HẢI. — Cả cái sung sướng của anh lúc này là được cùng em đứng trước bức tranh và thấy em không thể hiểu được bức tranh ấy. Nều.....

VÂN. — i Thế là nghĩa thế nào hả anh ?

HẢI. — Thế nghĩa là...nếu em cũng hiểu rõ bức tranh này thì anh em mình cùng khổ cả **(Hạ giọng, nói dần từng tiếng)** Em ạ ! Chỉ những người thọ đau khổ mới hiểu được những nét bút này.

VÂN. — Anh phải nghĩ nghĩ thế nào chứ cứ sống mãi cuộc đời như thế này thì em không thể yên tâm được.

HẢI (mỉm cười). — Em cứ yên tâm đi theo con đường mà hạnh - phúc đã dành cho n h ữ n g người tốt số. Còn thì mặc anh với ngọn bút đa - đoan của anh. À, bức chân - dung o ú a

DUYÊN TRẦN

Canh khuya choàng dậy ánh
Bốn bề bằng khuâng gối
Soi sáng vườn trần xin
Ru đều sương liễu ngát
Chấp duyên kim cổ mây
Đưa khách giang tân sóng
Không ngủ bên mảnh cao
Cung đàn theo gió uốn d

KỶ SAU ĐĂNG : THƠ CỦA

BÚC CHÂN DUNG

KỊCH MỘT MÀN
của TRÚC-ĐƯỜNG

em đã xong rồi, em có lấy vẽ mà treo thì lấy.

VÂN.— Nhà em lại muốn xin anh cả một bức chân-dung của anh. Nhà em dẫn đi dẫn lại thế nào anh cũng cho nhà em một bức nào mà anh ưa nhất.

HAI.— Chân dung của anh thì anh không ưa bức nào cả, bởi vì anh không có 1 bức nào để mà ưa.

VÂN (ngạc nhiên).— Anh không vẽ cho anh một bức nào?

HAI (lắc đầu).— Không.

VÂN.— Thế thì vô lý thật!

HAI.— Kể ra thì vô lý đây, nhưng biết làm thế nào!

VÂN.— Sao lại biết làm thế nào?

HAI.— Anh có thể vẽ chân dung cho em được, cho nhiều người khác được, bởi vì em có một dung nhan, bởi vì em có một cuộc đời yên ổn, êm đẹp, một cuộc đời trôi rất phẳng lặng trong gia-linh, giữa chồng em và các con em. Nhiều người khác cũng thế. Anh vẽ thành ra dễ. Anh chỉ có việc ghi lấy cái gương mặt phúc hậu của em, vầng trán ngây thơ vô tội của em, hai con mắt trong sáng và đoan chính của em. Thế là được rồi, giống lắm rồi.

VÂN.— Thì anh cũng thế.

HAI.— Anh khác! Những người cùng chung một nghiệp dĩ như anh thì khác khác lắm. Bởi vì, vẽ những kiếp người ấy, là phải tả được cả cái thân-thể của họ.

VÂN.— Anh nói làm em lo sợ quá!

HAI.— Ấy đây! Em đã lo sợ rồi thì đủ biết vẽ em rất dễ, mà vẽ những người như anh rất khó. Em xem nhé! Có ai vẽ được cánh bèo trên mặt nước, sinh ra ở một phương mà vương ở những bốn phương không? Bao nhiêu bờ xa bên lạ, vẽ thế nào được! Bao nhiêu thăng giáng, ghi thế nào được bằng sơn bằng bút.

VÂN (nhìn anh, tần ngần).— Anh ạ! Em muốn rằng....

HAI.— Em cứ nói. Nêu ý của em mà anh theo được thì anh xin theo ngay.

VÂN.— Sao anh cứ sông lê lời mãi thế này? Anh nên....

HAI (ngắt lời em).— Khoản đã, anh đoán ra rồi. Em lại muốn khuyên anh nên lấy một người vợ, lập thành một gia đình để hưởng hạnh-phúc chứ gì!

VÂN (gật đầu).— Em thiết tưởng ý-kiến ấy cũng không có gì quá đáng.

HAI.— Vả lại ân-cần nữa thiết thực nữa. Rõ là lời một cô em gái sung sướng khuyên anh. Nhưng....

VÂN.— Anh lại sắp phản đối em bằng những lời lẽ mà em không hiểu đây.

HAI.— Anh không phản đối. Nhưng... ở đời vẫn có chữ *nhưng* em ạ! Nhưng anh nhận thấy rằng cái thứ hạnh-phúc ấy không phải dành cho anh rồi.

VÂN.— Anh hay cái lắm. Muốn làm gì thì làm, người ta cũng cần phải nghĩ đến tương-lai một chút chứ!

HAI.— Em gái anh nói đến hay! Tương lai của anh là những bức họa mà anh đã vẽ từ trước đến nay. Mỗi người nhìn tương lai một cách khác nhau, tương lai một người đàn bà không thể giống tương-lai một nghệ-sĩ. Tương lai của em là ruộng là găm, tương-lai của anh là núi là sông. Buộc anh phải sông ở trên ruộng găm của em thì có khác gì buộc em phải sông cái cuộc đời sông núi của anh? Đàng nào cũng vô lý cả.

VÂN.— Nhưng anh cứ sông mãi thế này thì rồi ra làm sao? Em thương anh lắm.

HAI (mỉm cười).— Cái tình thương của người đàn bà, hay nói cho đúng, của một người em gái, bao giờ cũng là một tình thương chân thành, khiến người ta cảm-động. Nhưng nhiều khi người ta chỉ có quyền cảm-động mà không có quyền vâng theo...

(Vân đi đi lại lại trong buồng Hải. Bỗng nàng dừng trước một bức vẽ sơn vẽ một người đàn bà chấp tay ngồi, nét bút tinh xảo vô cùng).

(Xem tiếp trang 10)

TRĂNG

đây ánh trăng mờ,
ng gỏi lưng lờ.
rành rành lá cỏ,
ngát trinh thơ.
bỏ mây ngàn dặm,
in sáng mấy bờ.
h cao giọng đọc,
uốn duyên tơ.

CÓ THYM

(Sông Ly Ly)

CỦA NG. BÌNH

TÙ THỦA

SƠ-SINH

TẾP THEO VÀ HẾT

Móm cơm người mình hay dùng một chiếc đĩa để gạt cơm vào móm đĩa bé. Chiếc đĩa ấy bằng tre và, cứ theo những nhời nói của dân quê, nó cũng có cái mãnh lực trừ tà quỷ không dám đến ăn tranh của đĩa bé. Vì thế nên hễ người mẹ âm cơm đi chơi dân cũng phải mang theo cả cái đĩa ấy. Có khi lại mang thêm cả một cái đĩa cái (đĩa cá) nữa. Không hững thê mà thôi, đêm ngủ ta còn để vào đầu giường đĩa bé 1 con dao nữa.

Và trước khi âm đĩa bé đi đâu ta còn bôi nhọ vào mặt nó để khi đi đường đi tránh những người độc móm độc miệng quỷ quang đĩa bé. Cũng có người bôi mực vào mặt đĩa bé cũng có người bôi cả quết giầu vào trán nó hay vào má nó.

Khi trẻ nhớn lên đã biết đi học, ta không cho trẻ ăn cơm cháy, sợ sau này nó ngu dân rôt nát, ta không cho ăn cơm khô, sợ ra trường ông thầy trừng phạt, không cho ăn căng gà sợ viết run tay.

C*

TA PHẢI GIỮ GÌN THỂ NÀO CHO TRẺ KHỎI QUẠT QUEO

Khi ta âm trẻ mà ta muốn đưa cho người khác, ta không đưa đĩa bé qua ngưỡng cửa. Ta phải âm đĩa bé sang bên kia bậc cửa ta mới đưa. Như thế là có ý tranh cái thân tài ở bậc cửa.

HẾT

NGÔ-QUÝ-SƠN

GIA-CHANH

(T.ÊP T.Ê)

Bóng nấu giá Yên. — Bóng rửa sạch như đã nói trên, rồi thái ra từng sợi nhỏ như sợi thuốc, ngâm rửa kỹ, bóp ráo nước để riêng. Nấu như nấu vẩy trần (xem vẩy cá nấu trần đăng ở những số báo trước).

Nấu bóng tươi. — Bóng tươi ngâm rửa sạch, bóp ráo và gừng đã nhỏ tầy cho bột tanh Thái ra từng miếng bằng ngón tay một. Cho vào song nấu với nước dùng nấu thật mềm. Tước khi đem ra, đánh vào nước dùng một chút bột năng hay bột sắn cho nước dùng vừa sánh sánh, miếng bóng khỏi chìm xuống.

Bóng cá dưa. — Bóng cá dưa là thứ bóng tròn và giải, người ta thường bán ở hiệu, Sau khi rán bóng rồi, ngâm nước vài giờ cho bóng nở ra Sau dùng nước sôi tầy nhiều lần cho hết mỡ, lấy gừng đã nhỏ vẩy nước trộn chung với một thìa rượu, lấy tay bóp nhẹ miếng bóng cho ráo nước Một lượng bóng, hai lượng giò lụa. Cắt bóng chừng sáu phân tầy, nhồi giò vào trong miếng bóng, sắp ra đĩa.

Cho vào chảo một thìa mỡ bỏ luôn vào một củ hành tầy thái miếng, một ít thịt lợn thái miếng sào đều, nêm chút nước mắm. Các gia vị nấu với bóng là su hào, măng, củ cải, su lơ, thái miếng, chát luôn vào sào với thịt. Sau cùng đổ nước dùng ngập các thứ rau vào thịt, đun cho chín. Gắn ăn, cho bóng vào lúc các thứ đang sôi, nấu vừa chín giò ở trong bóng là lấy ra. Đun lâu bóng sẽ nhũn. Bày lên trên bát bóng mấy lá mùi.

Rán bóng. — Thái bóng ra từng khoanh tròn, mỗi khoanh giải ba phân tầy, lấy tay móc bỏ cái màng ở miếng bóng. Đổ mỡ vào chảo (chừng nửa chảo mỡ), đun mỡ sôi lên, sẽ rất bớt lửa, để củ vừa vừa, sẽ cho bóng vào rán, phồng lên (khi rán phải để miếng bóng xuống cho ngấm mỡ mỗi lần rán ít nhất chừng 4 lượng bóng. Bóng cá thử phải thật khô. Trước khi rán, phải cắt ra từng miếng vuông sáu phân tầy. Cũng rán như trên Cũng có khi người ta cho cả miếng bóng to vào lò nướng, ít lửa kéo cháy. HẾT V.D.

TỦ SÁCH NGÀY MỚI

SẮP CÓ BÁN :

VĂN - HỌC VÀ TRIẾT - LUẬN

của MỘNG-SƠN VIỆT

Một phương-pháp phê-bình mới lạ — Một tinh-thần mới lạ. — Một cây viết danh thép. — Căn cứ vào liên-chứng-pháp, tác giả nghiên cứu về vấn-đề phụ-nữ trên thực-trạng của xã-hội Việt-Nam.

SẮP XUẤT BẢN HAI CUỐN SÁCH NGHIÊN-CỨU

Văn - chương

= và xã-hội =

của LƯƠNG ĐỨC-HIỆP

Không giới với

ô Đả-duy-Anh

của NGUYỄN-UYỄN-ĐỀM

ĐẠI-HỌC THU-XA

181, — HENRI D'ORLEANS — HANOI

Giám-Bác : Lê Mông-Câu

TRA LỜI ĐẸP

Có LÊ-MAI Hanoi. — 1) Tắm xà phòng thơm thì nó thơm chứ không làm mình hôi nách bao giờ 2) Lông mi mà đâm vào mắt thế hãy nghi là mắc bệnh đau mắt hột hãy đi coi bác sỹ chuyên môn cho chắc chắn, nếu phải, chữa ngay 3) Không béo vì cô còn cao nữa, tập mỗi sáng 30 mouvements respiratoires. đến chiều thì bơi nửa giờ.

Có NGOC - VINH. — 1) Lait antibourbouille thích hợp với da nhờn, giá cả cước 10\$00 2) Bốn thứ kia giá 45\$00 cả cước. Nhà bưu điện đem đến tận nhà 3) Từ 16 tới 25 tuổi thì ít nên dùng ngọc làm đồ trang sức. Sợ giấy truyền ấy có nên dùng mặt đá. 4) Là thứ salade mọc ở cù lao ở bờ biển, lá nó như răng cưa mà nhỏ lẫn lẫn. 5) Các thứ đá rất nhiều chất calcaire, bỏ cho xương 6) Còn con gái đeo ở ngón tay giữa.

Có TUYẾT Namđịnh. — 1) Rửa bằng nước muối thì hại da và đen đi. Cô nên dùng eau oxygénée pha với nước lã thì những lông ấy sẽ mờ và rụng dần 2) Dùng poudre talc có thêm một phần phèn chua phi lên mà xoa.

Có MAI Haiphong. — 1) Rất tiếc không gặp cô, song cô có thể cứ gửi ảnh, nói rõ màu da, tóc, mắt và cao bao nhiêu, nặng bao nhiêu chúng tôi vui lòng chỉ dẫn một cách tường tận về sự trang điểm.

Có NGUYỄN-THỊ-HÁT. — 1) Phải chữa ngay tàn nhang đi kẻo nó ăn lan khắp má 2) phải cho biết nước da, khuôn mặt mới chỉ được

Ông Vũ Trọng - Can

(Tiếp theo trang 5)
Kịch ông viết dễ diễn, v ngay ở vở kịch đã thành công rồi. « Cái tú chè » đặc biệt nhất là chỉ có bốn nhân vật : một ông già nghèo thích chơi tú chè, một anh giàu lười thích lấy vợ đẹp và thích học đòi làm người sành sỏi, một cậu thanh niên mưu cơ, hiếu thắng và một cô gái mới đổ dang. Bốn cái cá tính đặc biệt ấy, khi ở sân khấu cũng như khi ở vở kịch đều làm cho người ta say sưa, hứng thú.

Với vở kịch này ông xứng đáng là một kịch - sĩ.

Tiếc thay, tài ông đang ở thời kỳ chín mộng thì ông đã vội vàng về nghỉ ngơi ở nơi vịnh viễn.

Ông mất đi làm sân khấu thiệt mất một thiên tài.

Thực thê, ở xứ này các nhà văn chỉ thiên về tiểu thuyết, còn kịch bán thầy ít người động vào. Vì viết kịch khó như làm một bài thơ bát cú, phải khai, thừa, chuyển, hợp, nghĩa là phải theo luật lệ và qui pháp của kịch bản, không rộng rãi

và tự do như tiểu thuyết. Với lại kịch viết ra, ít nhà xuất bản dám in nên số người viết kịch có lẽ cũng vì đó sẽ hao mòn hết. Bởi vậy có được ông Vũ trọng Can nữa cũng khó.

Phải, chúng ta có được làm sao cái chàng trai trẻ ấy nữa : một anh chàng mảnh khảnh mà mạnh mẽ, người mỏng lại lệch vai, ăn vận thường thường diêm dúa, chải truốt ; tính lại hiền lành và dễ dãi. Gặp lần đầu là người ta có cảm tình với ông ngay. Ông rất vô tâm và vô tâm cả với cái việc « nằm xuống » của chính ông nữa. Ông tịch đi, với thân thích không một tiếng đòi dăng với bè bạn không một giọng đi cáo. Khi nằm ở giường bệnh biết là chết, ông có tâm sự muốn nói với người bạn, nhưng nhất định cứ chờ người ấy ở xa về để nói, chứ không viết ra giấy để lại. Để đến nỗi khi người bạn về thì chỉ còn có việc nhìn ông mà chảy nước mắt ra thôi. Vì ba ngày cuối cùng của ông ông không nói được nữa.

Ông thọ được 30 tuổi.

CHU NGỌC

cách trang điểm 2) Mua glycerine hòa với nước bôi vào hai núm vú thì hết nẻ.

Có PHƯƠNG Rachgiá. — 1) Nặn những chấm đen ấy ở mũi ra rồi dùng ether sulfurique bôi vào sẽ khỏi 2) Đã gửi lait d'amande.

Bà BÌNH Phúthọ. — 1) Mũi đầy thì dùng bao giờ thoa son khắp mũi, thoa một chút ở trong lòng và ở giữa mũi thôi 2) Mặt thế thì hơi giải, nên thoa phấn hồng tròn tròn ở dưới gò má, hơi chềch ra phía tai. Phấn hồng dùng

màu mandarine. Đã gửi crème Tsar.

Có MÃO Haiphong. — 1) Mắt lộ chó nhỏ lông mày nhỏ quá. Để dày, lấy bút chì kéo giải thêm và cho hơi cong cánh cung. 2) Mắt hùm hụp, bao giờ dạy rửa bằng nước này :

Eau distillée de roses 125 gr
alun pur 5 gr

pha thêm chút nước nóng. Lấy bông nhúng nước đắp lên mi mắt càng tốt. Đã gửi 2 lait d'amande.

(Tiếp theo trang 7)

VÂN (gọi anh).— Người đàn bà này là ai thế hả anh?

HAI (có vẻ bối rối).— À, đó là chân dung một người quen... đã lâu năm của anh.

VÂN (xuy nghĩ một lát như để cố nhớ ra một việc gì).— Thôi phải rồi! Có phải bức tranh bày ở phòng triển - lãm năm ngoái, được hoan nghênh ghê lắm, có người trả mấy trăm bạc mà anh không chịu bán không?

HAI.— Sao em biết?

VÂN.— Em thấy báo đăng như thế.

HAI.— Phải đây. Em cũng nhớ lâu thật.

VÂN.— Sao anh không bán? Anh cũng chẳng giàu có gì lắm mà?

HAI (cười).— Anh không bán bởi vì cái vẽ lên tấm tranh ấy thì đáng tiền quá, đáng quá. Bởi vì có những cái mà người ta không thể bán được (giọng HAI dần dần trở nên cảm động) vì nếu người ta bán đi thì cũng tức như là người ta bán cả hồn người ta đi mất rồi. Anh có hề để mất đi hết tất cả để chỉ giữ lấy một bức tranh. Đây, em xem người đàn bà này hai mắt lúc nào cũng nhìn chăm chăm, đó là nhìn để theo dõi bước đường đi của một người, vâng trái tim họ thế kia là để nghĩ ngợi luôn

BU' C CHÂN DUNG KỊCH MỘT MÀN

luôn đến một người, hai tay chấp lại thế kia là để cầu mong cho sự nghiệp một người.

V.— Mà người ấy chính là anh! Trời ơi! thì anh tôi đã yêu!

H. (ngậm ngùi).— Bây giờ em mới biết. Bây giờ em mới hiểu anh một chút.

V.— Thế sao anh không...?

H.— Thôi em đừng nói hết câu nữa, anh hiểu rồi, anh đoán ra rồi... Đó là định mệnh! Định mệnh đã dẫn dắt hững cuộc gặp gỡ, định mệnh trên ghẹo những kiếp người, định mệnh số người ta thật gần với nhau rồi lại gạt người ta cho thật xa nhau... Định mệnh! chỉ là định mệnh!

V. (ái ngại).— Đã thế, anh còn giữ mãi làm gì một hình ảnh, một cái bóng?

H.— Em bảo không nên giữ một hình ảnh, một cái bóng à? Em sống một cách thuận nên chưa hiểu giá trị của một cái bóng. Có khi cả cuộc đời người ta thu vào cái bóng ấy, vì chỉ một cái bóng cũng đủ cho một cuộc đời lắm rồi. Em trông lại bức tranh mà xem. Người ấy ngày đêm lúc nào cũng chấp tay cầu nguyện cho anh thì anh phải ôm ấp cái bóng ấy đến trọn đời.

V. (thở dài nhìn anh).— Tội nghiệp.

H.— Đừng phân nản gì cho anh cả. Nên mừng cho anh, vì trời phật đã ban cho anh một cái bóng thân yêu để đời anh ít ra cũng có nghĩa đôi chút. Ô kìa, em đã nóng ruột rồi có phải không? Thôi, về đi. Anh cũng chả giữ em nữa. Và đây, em muốn lấy một bức chân dung của anh thì anh cho cái tranh chợ chiều này. Cái vẽ này soi vào những cái quán có đèn anh vẽ rất tinh xảo. Em cứ nhận kỹ cái mẫu vàng nhạt lúc sáng hôm, tức khắc là em nhìn rõ anh, em thấy rõ anh. Thế cũng đủ chón chả cần phải bức vẽ nào khác nữa.

HẠ MÀN

RÚC-ĐƯỜNG

SẮP XUẤT BẢN:

CỎ DẠI

TẬP VĂN ĐẶC BẮC NHẤT CỦA TÔ-HOÀI

ĐÃ CÓ BÁN: Trên đường Nghệ-thuật Văn-học bình-luận của Vũ ngọc-Phan

In lần thứ hai, sửa lại rất kỹ và có thêm nhiều đoạn — Giá 3\$00

Còn một số rất ít: Con đường mới của thanh-niên CỦA VŨ-NGỌC-PHAN

GIÁ 2\$20

NHÀ XUẤT-BẢN HÀ-NỘI — VŨ-GIA-TRANG Thái-Hà Ấp. HÀ-NỘI

... cho Cuộc Đời

(tiếp theo trang nhất)

Tôi bản khoán tự hỏi không biết cái quan-niệm về ái-tình và về gia-dình của cái thế-hệ thanh-niên bây giờ ra sao. Bạn tôi mới hơn 20 tuổi đầu, đã là vợ, và đã là mẹ, vậy mà tự hỏi bạn tôi không bao giờ buộc cho mình những bổn phận của một người vợ và người mẹ cả. Bạn tôi sống một cách tự-hoà-ích-kỷ, coi hôn nhân hình như chỉ là một cách bài-trí cho cuộc đời mình. Lấy chồng rồi đẻ con, cũng chẳng khác gì người ta đã bài-trí cho cái phòng mình đẹp để rồi lại mới sắm thêm được một bức tranh đẹp nữa. Cho nó vui mắt. Thế thôi!

Cho nên tôi thấy làm người mẹ còn trẻ tuổi, đẻ con ra rồi, giao sự chăm nuôi con mình cho một vú em, còn mình tuyệt-nhiên không lưu ý gì đến giọt máu đẻ ra. Thỉnh thoảng, thấy đứa bé ngộ nghĩnh hay hay, người mẹ cũng vô vấp hôn hít, như người ta vô vấp hôn hít một con búp bê sinh sẵn. Sau đó, cái lòng người mẹ trẻ tuổi lại chơi-vời ngay với mọi sự khác, mà không hề tha-thiệt đến con nữa. Đứa con lớn, rồi khôn, rồi thành người. Nó có đủ mọi cái gì thì đủ, chứ chắc chắn nó thiếu cái tình âu-yếm thương sót của người mẹ. Ảnh hưởng đó rất tai hại cho sự chau dối tư-lực của nó sau này. Chúng thành 1 bọn người khô cạn về tình thương, về lòng yêu. Chúng sẽ sống luôn luôn với sự hằn học bắt nguồn từ sự thiếu cảm-tình của mẹ ngay từ khi lọt lòng.

Hỡi những người mẹ trẻ! Chúng tôi van xin các người đừng coi hôn-nhân chỉ là 1 cách trang điểm cho cuộc đời mình! Đừng coi gia-dình là một trò chơi!

Các người nên nhớ rằng tất cả các bậc anh-hùng, hiền sĩ

có kim đều được tạo-thành ngay từ buổi đầu ở trên gò các bà mẹ đó. Các người có trách-nhiệm tạo ra một thế-hệ sau này, các người phải hiến quốc gia một tương-lai tốt đẹp, các người không có quyền được coi thường cái nhiệm-vụ cao-quý và thiêng liêng ấy.

T. B. Đ. B.

THƯ' TIN

Đã nhận được mandats của quý vị kẻ dưới đây vậy xin cảm tạ.

Ông Đinh gia Du (Fort Bayard)
Ông Hoàng Traug (Vinh) cô
cô Nguyễn thị Dung (Bắc Ninh)
cô Phạm thị Lan (Lục Nam)
Ông Đông Hồ (Hà Tiên) cô
Dương thị Tư (Giadinh) ông
Phạm sinh Dục (Banmethuot)
bà Hà hữu Thu (Thúydâm)
Ông Nguyễn trí Thông (Giadinh)
cô Thụy Chi (Thái nguyên)
bà Vũ đức Bán (Thanhhoa)
cô Nghi (Hanoi)
cô Ngân Loan (Thái nguyên)
cô Lê thị Ngọc (Thái bình)
cô Trần thị Đông (Vandinh)
cô Trần thị Vinh (Thanhha)
Ông Thanh Tao (Vinh) bà
Nguyễn như Định (Nam định)
bà Nguyễn xuân Dương (Thanhhoa)
cô Thanh Loan Nguyễn thị Hanh (Saigon) bà
(Badon) cô Nguyễn hữu Nhân (Pleiku)

Cô ĐỖ THỊ PHÚC LÂN (Haidương) cô hãy trả tiền báo của cô đi, rồi sẽ gửi đi Đố xá.

Cô THÚY BÌNH (Haidương) Đã đổi địa chỉ rồi.

Cô TRẦN THỊ VINH (Thanh hà) hạn báo đến 9-12-44

Ông ĐỖ ĐÌNH ĐẮC (Chí Linh) đúng hạn báo của ông

bắt đầu từ 2-6-14 song ông chưa trả tiền. Xin hãy gửi trả cho.

Cô ĐÔNG (Vân linh) Trong tòa soạn không có ai tên ấy. Ở nước mình cũng không có sông ấy.

Ô. LÃNG SĨ (Hanoi) Xin ông lượng cho vì nếu cứ một người gửi bài mà nhà báo lại trả lời bằng thư riêng thì 1 tháng phải trả lời mấy ngàn lá thư? Hết bài đăng được chúng tôi xin đăng ngay.

Ô. GIÂN (Thanh hóa) Những bài nói về «abi-đông» đó chúng tôi đã có đăng trên báo. Nếu ông cần chúng tôi sẽ gửi số báo đó vào ông. Ông gửi 0,50 làm cước phí.

Cô MAI (Nam định) Những thứ mới này đã đăng ở mục Gia chánh các kiểu dentelle ở mục Việc trong nhà, cô cứ giờ báo cũ ra coi thì thấy.

Cô SÓNG BỀ Vắt nước chanh ra phơi cho đặc để dùng dần, gọi là cao chanh.

Bà TOUBY Đã gửi một tấm hình từ 6 tháng nay. Nếu chưa nhận được xin cho biết sẽ gửi tấm khác.

Bà CANG (Salec) Rất vui trở lời thư riêng, cứ gửi ba cac (cò).

Cô NHUNG (Namsách)! Vì trong thư không có tem.

Ông AN TÔ (Thanh hóa) Xin ông cứ gửi.

THUỐC GIA - TRUYỀN TUYỆT HAY ::

PHÒNG - TÍCH (C) CHIM 0p.50
 THUỐC - LY (C) CHIM 0.40
 THUỐC - HO. (C) CHIM 0.40
 CHINH - KHI (C) CHIM 0.40
 DẦU CHÔI HOA - KỶ GIA 1 p.20

ĐẠI-LÝ TỔNG PHÁT HÀNH:
 NAM-TÂN 109, Bonnat Haiphong.
 AN-HÀ 13 Rue du Cuivre Hanoi.

THANH - HƯƠNG

Hiệu bánh ngon và khéo nhất

———— HANOI ————

Đủ các thứ bánh mứt lời ta.

NHẬN LÀM : BÁNH ĐÁM CƯỜI
 43, PHUC-KIEN ○ VÀ CÁC THỨ ○
 H A N O I TÁNH SÈU, TẾT.

GIÚP CÔNG QUÝ !

Ý nhị gì bằng bỏ ra mỗi tháng
 một đồng mua tấm vé ;

Sô Đông Pháp

mà còn hy vọng sẽ có :
 Nhà lầu, ô-tô, tha hồ sung sướng
 mỗi tháng mở một kỳ

Muốn được sinh tươi,
 các hạn hãy dùng thử :

7 MÂU SÁP MÔI
Pimprenelle

Do nhà Kỹ-sư hóa-học JEAN BEYER chế-tạo.

Bán theo giá quảng cáo
 6P.90 MỘT ÔNG.

ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN : **TAMDA & Cie**
 72, WIELE HANOI 72.
 (CẦN NHIỀU ĐẠI-LÝ CÁC TỈNH)

CẦN ĐỂ Ý HAI ĐIỀU :

1) Phương thuốc ho lao của cụ TRỊNH-VĂN-HÀO (một tổ
 ông đặc học HẢO) là đáng tin cậy vì đã cứu sống nhiều
 người mắc bệnh ho lao, ho ra máu hay ho đờm. Có 2 thứ
 Cỏ hai thứ: 3p.00 và 10p.00 — hàng đặc biệt 12p.00
 2) Toàn cõi Đại-Á-Đông ai cũng tỏ sự công hiệu của nước
 Cỏ tám (cỏ-ly) (còn sấm cỏ-ly) dùng lấy nước cốt
 Đại tại bổ dưỡng người già yếu Thanh niên nam nữ gây
 cảm, bạc nhược. Ve

Ve lớn: 3p.00 nhỏ 6p.00 — hàng đặc biệt 10p.00
 Ở XA MUA GỬI MANDAT CHO ÔNG :

TRỊNH-VĂN-HÀO

19, Rue de Vassoigne, Tânninh-Saigon

RA ĐỜI TỪ NĂM 1921, THUỐC BỔ

CỦU - LONG - HOÀN

VÔ-DĨNH-DÂN

ĐA TUNG LAM DANH-DỰ CHO NGƯỜI LAM THUỐC VIỆT-NAM

KHAI XÚ ĐÔNG-PHÁP CÁC CỦA HANG AN-NAM VÀ KHÁCH LÊU CÓ BÁN LẺ
 Hộp 2 hoàn : 1p.95 Hộp 4 hoàn : 3p.70 Hộp 10 hoàn : 9p.00 Giá đã kiểm soát

TỔNG PHÁT HÀNH

Bắc-Kỳ, Ai-Lao và phía bắc Trung-Kỳ
 ÉTABLISSEMENT VAN-HOÀ N. 18 Rue des Caponnais - HANOI

Publication autorisée par arrêté du Gouverneur Général du 19 Janvier 1939
 Imprimerie Le-Cuong, tirage Exemplaies La gérante LUY-THI-YEN dite THUY-AN

Leung

Thuy-An